

„Veľkolepé dielo predstavivosti.“
Justin Cronin

ZMENA

HUGH HOWEY

Lindeni

Zmena

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Hugh Howey

Zmena – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ZMENA

HUGH HOWEY

ZMENA

Z angličtiny preložil Michal Jedinák

Ljndeni

Hugh Howey: *Shift*

Copyright © 2013 by Hugh Howey

Translation © Michal Jedinák, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4368-6

ISBN e-knihy 978-80-566-4463-8 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4464-5 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4462-1 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem všetkým, ktorí sa ocitli úplne sami.

OBSAH

PRVÁ ZMENA - DEDIČSTVO 13

DRUHÁ ZMENA - PREDPISY 163

TRETIA ZMENA - PAKT 315

EPILOG 500

V roku 2007 Centrum pre automatizáciu v nanobiotechnológii (CAN) predstavilo koncept hardvérových a softvérových platforiem, ktoré jedného dňa umožnia robotom menším ako ľudská bunka určovať medicínske diagnózy, vykonávať opravy a dokonca sa samostatne množiť.

V tom istom roku stanica CBS odvysielala reprízu programu o účinkoch propranololu na pacientov trpiacich extrémnou traumou. Zistilo sa, že jediná tabletky by mohla odstrániť spomienky na akúkoľvek traumatickú udalosť.

Takmer v tom istom čase v dlhej histórii sveta ľudia objavili prostriedky na dokonalé sebazničenie. A zároveň schopnosť zabudnúť, že k tomu niekedy došlo.

PRVÁ ZMENA

DEDIČSTVO

PROLÓG

Rok 2110

Pod horami vo Fulton County v štáte Georgia

TROY SA VRÁTIL medzi živých a zistil, že je v hrobke. Zobudil sa v stiesnenom priestore s hrubou tabuľou skla pokrytého námrazou tesne pred tvárou.

Na druhej strane ľadovej hmly sa pohybovali tmavé siluety. Pokúšal sa zdvihnúť ruky a zabúchať na sklo, no svaly mal príliš slabé. Chcel zakričať, ale namiesto toho sa rozkašľal. V ústach mal odpornú pachuť. V ušiach mu rinčalo cvakanie ťažkých zámkov, počul tiež syčanie vzduchu a vŕzganie dlho nepoužívaných pántov.

Nad hlavou mu žiarili jasné svetlá, dotýkali sa ho teplé ruky. Pomohli mu posadiť sa. Troy stále kašľal, dych sa mu zrážal v mrazivom vzduchu. Nieкто mu podal vodu a tabletky. Voda bola studená, tabletky trpké. Nasilu vypil niekoľko glgov. Pohár nevládal bez pomoci udržať. Triasli sa mu ruky a myseľ mu zaplavovali spomienky, scény z dlhých nočných mor. V hlave sa mu miešali včerajšky s pocitom, že uplynul dlhý čas. Chvel sa.

Papierový plášť. Štípanie odliepanej náplasti. Myknutie v ruke. Z rozkroku mu vytiahli trubičku. Dvaja muži v bielom mu pomohli vstať z truhly. Všade okolo neho stúpala para, vzduch sa zrážal a rozptyľoval.

Troy sedel, žmurkal proti prenikavému jasu, rozcvičoval dlho ztvorené viečka. Zadíval sa na rady truhiel so živými ľuďmi, ktoré sa tiahli až k vzdialeným zaobleným stenám. Strop vyzeral nízky, krčil sa pod tonami zeme. A nánosmi rokov. Uplynulo toľko rokov! Všetci, na ktorých mu záležalo, budú zaiste mŕtvi.

Všetko je preč.

Tabletky ho škriabali v krku. Pokúšal sa preglgnúť. Spomienky bledli ako sny po prebudení, všetko, čo vedel, sa rozplývalo.

Zvalil sa na chrbát, ale muži v bielych kombinézach s tým ráтали. Zachytili ho a položili na zem. Papierový plášť mu šuchotal na rozochvenej koži.

Obrazy sa vracali. Spomienky ho zasypávali ako bomby a vzápätí sa strácali.

Tabletky nie sú všemocné. Potrvá nejaký čas, kým zničia minulosť.

Troy vzlykal do dlaní. Na hlavu mu siahla súcitná ruka. Dvaja muži v bielom mu dávali čas. Neponáhľali sa proces urýchliť. Bolo to od nich láskavé, zobudené duše si takto prejavovali vzájomné pochopenie. Jedného dňa to spoznajú všetci ľudia, ktorí teraz spia v truhlách.

A napokon zabudnú.

1

Rok 2049 Washington, DC

VYSOKÉ VITRÍNY NA TROFEJE kedysi slúžili ako police na knihy. Dalo sa to spoznať podľa náznakov. Hardvér na policiach siahal storočia do minulosti, no pánty a malé zámky na sklenených dverách mali nanajvýš niekoľko desaťročí. Sklo bolo zarámované v čerešňovom dreve, ale skrinky postavili z dubového. Nieкто sa to pokúsil zamaskovať vrstvami náteru, lenže vlákna v dreve sa líšili a farebné odtiene sa celkom nezhodovali. Trénovanému zraku také detaily bili do očí.

Kongresman Donald Keene tie stopy vnímal podvedome. Jednoducho videl, že tu došlo k veľkému upratovaniu s cieľom zväčšiť priestor. V neurčitej minulosti zo senátorovej čakárne odstránili obligátne právnické knihy a nechali ich iba zopár. Zväzky teraz ticho stáli v tmavých rohoch sklenených vitrín. Boli zamknuté, chrbty pokrývala sieť prasklín, stará koža sa odlupovala ako spálená pokožka.

Čakáreň zaplňali ďalší nováčikovia, prechádzali sa sem a tam a mrvili sa na stoličkách, čerstvé posily v štátnej službe. Podobne ako Donald boli mladí a stále beznádejne optimistickí. Prinášali do Capitol Hillu zmenu. Verili, že uspejú tam, kde ich rovnako naivní predchodcovia zlyhali.

Kým čakali na stretnutie s veľkým senátorom Thurmanom z ich rodného štátu Georgia, nervózne sa rozprávali. Donald si ich predstavoval ako huf kňazov, ktorí čakajú v rade na audienciu u pápeža, aby mu pobozkali prsteň. Sťažka vydýchol a sústredil sa na obsah vitríny. Stratil sa v pokladoch za sklom, kým jeho kolega z Georgie neúnavne táral o Centrách pre kontrolu a prevenciu chorôb v svojom správnom obvode.

„... na webstránke majú podrobnú príručku, manuál pre prípad – podržte sa – invázie zombií. Chápete to? Skurvených živých mŕtvov! Akoby si aj v CDC mysleli, že sa niečo môže pokašľať a zrazu sa budeme navzájom žrať...“

Donald potlačil úsmev, bál sa, že by ho prezradil odraz na skle. Obrátil sa a očami prebehol po zbierke fotografií na stenách, na každej stál senátor s iným z posledných štyroch prezidentov. Zakaždým tá istá póza a podanie rúk, rovnaké pozadie s ovisnutými vlajkami a veľkými ozdobnými pečatami. Senátor sa na záberoch takmer nemenil. Vlasy mal na prvej aj poslednej snímke biele, plynúce desaťročia akoby sa ho ani netýkali.

Vidieť fotografie vedľa seba im svojim spôsobom uberalo na hodnote. Vyzerali strojené. Inscenované. Akoby najmocnejší muži sveta prosili o možnosť pózovať s lepenkovou figurínou alebo vedľa turistickej atrakcie pri ceste.

Donald sa zasmial a kongresman z Atlanty sa k nemu pridala.

„Je to smiešne, však? Zombie. Na popukanie. Ale zamyslite sa nad tým. Prečo by v CDC takú príručku vôbec zostavili, ak...“

Donald chcel kolegu opraviť, povedať mu, na čom sa naozaj smeje. *Pozrite sa na ich úsmevy.* Usmievali sa totiž iba prezidenti. Senátor sa tváril, že by radšej stál niekde inde. Pôsobilo to, akoby najvyšší velitelia ozbrojených síl vedeli, kto je mocnejší a kto tam zostane, aj keď oni odídu.

„... tam rady ako: Okrem bateriek a sviečok by mal mať každý bežbalovú pátku. Pre istotu. Na drvenie mozgov, rozumiete.“

Donald vybral telefón a pozrel sa na čas. Zaškúľil na dvere vedúce z čakárne a premýšľal, ako dlho ešte bude musieť čakať. Odložil

telefón, opäť sa obrátil k vitríne a obzeral si policu, na ktorej ležala starostlivo poskladaná vojenská uniforma ako krehká skladačka origami. Ľavú časť hrudníka kabáta zdobili rady medailí. Rukávy boli preložené navrchu a pripevnené špendlíkom, vystavovali na obdiv zlaté lemovky na manžetách. Pred uniformou ležala na drevenom stojane zbierka pamätných mincí, symbolické dary od mužov a žien, ktorí slúžili v zahraničí.

Jedno i druhé veľa vypovedalo: uniforma z minulosti a mince od nedávno odvelených, zarážky na knihy s dvoma vojnami uprostred. V jednej za mlada bojoval senátor. Druhej sa ako starší a múdrejší človek pokúšal zabrániť.

„... hej, je mi jasné, že to znie šialene, ale viete, čo urobí besnota so psom? Myslím naozaj – na biologickej...“

Donald sa naklonil k vitríne, aby si zblížša obzrel zbierku pamätných mincí. Každá mala číslo a slogan, ktoré reprezentovali nasadenú jednotku. Alebo prápor? Nepamätal sa. Jeho sestra Charlotte by to vedela. Teraz bola niekde tam – v teréne.

„Vás to ani trochu nezervózňuje?“

Donald pochopil, že otázka patrí jemu. Obrátil sa k zhovorčivému kongresmanovi. Musel mať približne tridsaťpäť rokov, bol teda zhruba v Donaldovom veku. Všimol si, že mu podobne ako jemu rednú vlasy a rastie brucho, a teda sa nepríjemne blíži k strednému veku.

„Či ma znervózňujú zombie?“ Donald sa zasmial. „Nie, to by som nepovedal.“

Kongresman sa k nemu postavil a zahľadel sa na pôsobivú uniformu, ktorá bola podoprená, akoby vnútri zostala bojovníkova hrud'. „Nie,“ odvetil. „Či nie ste nervózny zo stretnutia s ním.“

Dvere do prijímacej miestnosti sa otvorili, zvnútra sa ozvalo pípanie telefónov.

„Kongresman Keene?“

Vo dverách stála staršia recepčná, biela blúzka s čiernou sukňou jej zvýrazňovali štíhlu, atletickú postavu.“

„Senátor Thurman vás prijme.“

Donald obišiel kongresmana z Atlanty a potľapkal ho po pleci.

„Veľa šťastia,“ zajachtal za ním džentlmen.

Donald sa usmial. Potlačil nutkanie obrátiť sa k mužovi a povedať mu, že senátora dobre pozná a ako dieťa sa mu dokonca hojdal na kolenách. Mal však dosť starostí s maskovaním vlastnej nervozity, aby mu to stálo za námahu.

Prekročil prah kazetových dverí z masívneho dreva a vstúpil do senátorovej svätyne. Nebolo to ako prejsť vstupnou halou, aby si jeho dcéru odviezol na rande. Prežíval to úplne inak. Cítil sa pod tlakom, lebo sa stretávali ako kolegovia, no Donald si stále pripadal ako mladý chalan.

„Tadiaľto.“ Recepcná ho viedla pomedzi dvojice širokých, zaprotaných stolov, naokolo sa ozývalo krátke drnčanie telefónov. Mladí muži a ženy v oblekoch a vyžehlených blúzkach dvíhali slúchadlá obojma rukami. Ich unudené výrazy naznačovali, že takto vyzerá bežné pracovné ráno.

Donald vystrel ruku a prstami prešiel po doske stola, popri ktorom kráčali. Mahagón. Tunajší asistenti mali krajšie stoly ako on. O zariadení ani nehovoriac: plyšový koberec, široké starodávne lišty pod starožitným vykladaným stropom, lustre, ktoré mohli byť zo skutočného krištálu.

Na konci bzučiacej a pípajúcej miestnosti sa otvorili ďalšie kazetové dvere a vyvrhli kongresmana Micka Webba, ktorý práve odchádzal zo stretnutia. Mick si Donalda nevšimol, bol príliš pohrúžený do otvoreného fascikla, ktorý držal pred sebou.

Donald zastal a čakal, kým sa k nemu kolega a starý priateľ z vysokej školy priblíži. „Tak čo, ako to išlo?“ opýtal sa.

Mick zdvihol hlavu a zaplesol fascikel. Strčil si ho pod pazuchu a prikývol. „Skvele, ako inak.“ Usmial sa. „Prepáč, ak sme to trochu natiahli. Starý pán sa ma nevedel nabažiť.“

Donald sa zasmial. Veril mu. Mick sa v úrade rýchlo udomácnil. Okrem vysokej postavy a atraktívneho vzhľadu vyžaroval charizmu a sebadôveru. Donald zvykol žartovať, že keby nemal takú mizernú

pamäť na mená, jedného dňa by sa stal prezidentom. „Bez obáv.“ Palcom ukázal ponad plece. „Nadväzoval som nové priateľstvá.“

Mick sa zazubil. „O tom nepochybujem.“

„Uvidíme sa na ranči.“

„Spoľahni sa.“ Mick ho udrel fasciklom do pleca a zamieril k východu. Donald zachytil nevraživý pohľad recepcnej a ponáhlal sa za ňou. Gestom ho poslala do tlmene osvetlenej kancelárie a zavrela za ním dvere.

„Kongresman Keene.“

Senátor Paul Thurman vstal spoza stola a vystrel k nemu ruku. Obdaril ho vrelým úsmevom, ktorý Donald poznal rovnako z fotografií a televízie ako z vlastného detstva. Thurman bol napriek svojmu veku – muselo mu ťahať na sedemdesiatku, ak ju už nemal za sebou – štíhly a v dobrej kondícii. Oxfordská košeľa objímala vojenský trup. Nad uzlom kravaty sa mu vydúval hrubý krk, biele vlasy mal nakrátko ostrihané a upravené ako čerstvý odvedenec.

Donald prešiel cez tmavú miestnosť a potriasol senátorovi rukou.

„Rád vás vidím, pane.“

„Prosím, posaď sa.“ Thurman mu pustil dľaň a ukázal na stoličku oproti sebe. Donald si sadol na jasnočervenú kožu, opierku lemovali zlaté cvoky ako nity zavrtané do oceľového trámu.

„Ako sa má Helen?“

„Helen?“ Donald si upravil kravatu. „Skvele. Je späť v Savannah. Potešilo ju, že vás videla na recepcii.“

„Vaša manželka je krásna žena.“

„Ďakujem, pane.“ Donald sa snažil nasilu uvoľniť, čo nepomáhalo. V kancelárii panovalo napriek rozsvieteným lampám šero. Za oknom viseli nízke tmavé mračná. Ak sa rozprší, bude sa musieť do kancelárie vrátiť cez tunel. Nenávidel to tam. Aj keď ho vystlali kobercom a v pravidelných intervaloch rozvešali malé lustre, vedel, že je pod zemou. Vo washingtonských tuneloch si pripadal ako potkan, ktorý rýchlo cupotá po kanáli. Vždy mal pocit, že strop sa každú chvíľu prepadne.

„Ako sa ti páči v novej práci?“

„Vyhovuje mi. Je hektická, ale dobrá.“

Chcel sa senátora opýtať, ako sa darí Anne, no vtom sa za ním otvorili dvere. Vstúpila recepcná, priniesla dve fľaše vody. Donald jej poďakoval, otočil uzáver a zistil, že fľaša je už otvorená.

„Dúfam, že nie si príliš zaneprázdnený, aby si pre mňa niečo urobil.“ Senátor Thurman zdvihol obočie. Donald sa napil a napadlo mu, či sa dá také gesto naučiť. Vyvolalo v ňom nutkanie vyskočiť do pozoru a zasalutovať.

„Určite si nájdem čas,“ odvetil. „Vzhľadom na to, že ste za mňa lobovali. Pochybujem, že by som prešiel cez primárky.“ V lone sa pohrával s fľašou.

„S Mickom Webбом sa poznáte dlho, však? Obaja ste Buldogy.“

Donaldovi chvíľu trvalo, kým pochopil, že senátor naráža na maskota školského tímu. V Georgii športy veľmi nesledoval. „Áno, pane. Do toho, psy!“

Dúfal, že si nepomýlil slogan.

Senátor sa usmial. Predklonil sa a tvár mu zalialo mäkké svetlo, ktoré dopadalo na stôl. Donald videl, ako inak takmer nebadateľné vrásky vrhajú tiene. Thurman vyzeral vďaka chudej tvári a hranatej brade spredu mladší ako z profilu. Tento muž veľa dosiahol tým, že s ľuďmi komunikoval priamo, neprepadával ich zo zálohy.

„V Georgii si študoval architektúru.“

Donald prikývol. Bolo ľahké zabudnúť, že Thurmana pozná lepšie ako senátor jeho. Jeden z nich priťahoval novinové titulky oveľa častejšie než druhý.

„Áno. Ale na postgraduálnom štúdiu som sa zameral na plánovanie. Usúdil som, že vládnuť ľuďom je lepšie ako kresliť pre nich škatule.“

Len čo to vypustil z úst, skrivil tvár. Bola to nacvičená fráza z vysokej školy, na ktorú mal zabudnúť rovnako ako na drvenie pivových plechoviek na čele a civenie na zadky v sukniach. Opäť sa zamyslel, prečo si ho dal senátor spolu s ostatnými nováčikmi v kongrese zavolať. Keď dostal pozvánku, myslel si, že sa s ním chce stretnúť, lebo sa poznajú. Potom sa Mick pochválil vlastnou a Donald si povedal, že ide

o formalitu alebo tradíciu. No teraz mu v hlave skrslo, či nejde o mocenskú hru – Thurman lichotí zástupcom z Georgie, aby v prípade potreby hlasovali za jeho návrhy v dolnej a menej významnej snemovni.

„Povedz mi, Donny, ako dobre vieš udržať tajomstvá?“

Donaldovi zamrzla krv v žilách. Cez príval nepokoja sa nasilu usmial. „Zvolili ma, či nie?“

Senátor Thurman zdvihol kútiky. „A voľby ťa pravdepodobne naučili, čo je na tajomstvách najdôležitejšie.“ Zdvihol fľašu, akoby ňou vzdával poctu. „Zapierať.“

Donald prikývol a napil sa. Nebol si istý, kam tým senátor smeruje, ale cítil sa nesvoj. Tušil zákulisné ťahy, ktoré sľuboval voličom vykonať.

Senátor sa oprel o operadlo stoličky.

„Zapieranie je tajný recept tohto mesta. Príchuť, ktorá spája všetky ostatné prísady. Novozvoleným zástupcom hovorím toto: pravda napokon vždy vyjde na povrch, ale na svetle splynie so všetkými lžami.“ Senátor zakrúžil rukou. „Každé klamstvo a každú pravdu musíš popierať s rovnakým zápalom. Nechaj webstránky a chvastúňov, ktorí ustavične vykrikujú o zastieracích manévroch, aby verejnosť zmatli za teba.“

„Uhm, áno, pane.“ Donald nevedel, čo má k tomu dodať, preto sa znova napil.

Senátor opäť zdvihol obočie. Na chvíľu znehybnel a potom sa z ničoho nič opýtal: „Veríš na mimozemšťanov, Donny?“

Donaldovi takmer vyletela voda nosom. Dlaňou si zakryl ústa, zakašľal a musel si utrieť bradu. Senátor ani brvou nepohol.

„Na mimozemšťanov?“ Donald pokrútil hlavou a vlhkú dlaň si utrel do nohavíc. „Nie, pane. Aspoň na tých, ktorí unášajú ľudí. Prečo sa pýtate?“

Napadlo mu, či to má byť výsluch. Prečo sa ho senátor pýtal, či vie udržať tajomstvo? Chce ho zasvätiť do bezpečnostných záležitostí? Senátor mlčal.

Napokon Donald povedal: „Nie sú skutoční,“ a pozorne sledoval Thurmanovu tvár. „Alebo sú?“

Starý pán sa uškrnul. „Presne o tom hovorím. Či už sú, alebo nie, vyvolalo by to rovnaký rozruch. Prekvapilo by ťa, keby som ti povedal, že sú veľmi skutoční?“

„Na to vezmite jed.“

„Dobre.“ Senátor k nemu posunul fascikel.

Donald naň pozrel, potom zdvihol ruku. „Počkať. Takže sú skutoční alebo nie? Čo sa mi snažíte povedať?“

Senátor Thurman sa zasmial. „Pravdaže nie sú skutoční.“ Pustil fascikel a oprel sa laktom o stôl. „Videl si, koľko od nás NASA žiada na spiatočný let na Mars? K inej hviezde nikdy nepoletíme. Ani k nám nikto nepríde. Doparoma, prečo by to robili?“

Donald nevedel, čo si má myslieť, čo malo poriadne ďaleko od toho, ako sa iba pred chvíľou cítil. Rozumel, ako to senátor myslí, že pravda a lož sú čiernebiele, ale keď ich zmiešate, všetko je odrazu sivé a mäťúce. Pohľadom zaletel k fasciklu. Vyzeral ako ten, ktorý niesol Mick. Pripomenul mu záľubu vlády vo všetkom nemodernom.

„Teraz popierate, však?“ Premeriaval si senátora. „O to vám ide. Pokúšate sa ma vyvieť z miery.“

„Nie. Iba ti hovorím, aby si prestal pozeráť toľko vedecko-fantastických filmov. Čo myslíš, prečo tí intelektuáli stále snívajú o kolonizácii iných planét? Vieš si predstaviť, čo by to stálo? Je to absurdné. Neefektívne.“

Donald pokrčil plecami. Nemyslel si, že je to absurdné. Zakrútil vrchnák na fľaši. „Máme v povahe snívať o otvorených priestoroch,“ povedal. „Nájst si miesto, kde sa môžeme rozložiť. Tak sme napokon skončili tu, nie?“

„V Amerike?“ Senátor sa zasmial. „Neprišli sme sem a nenašli prázdne miesto. Veľa ľudí sme nakazili chorobami a pozabíjali – až potom sme sa tu rozložili.“ Thurman ukázal prstom na fascikel. „Čo ma privádza k tomuto. Bol by som rád, aby si na niečom pracoval.“

Donald položil fľašu na kožený okraj masívneho stola a zobral si fascikel.

„Pôjde to cez kongresový výbor?“

Tlmil svoje nádeje. Lákala ho predstava, že by sa v prvom roku v úrade podieľal na vzniku zákona. Otvoril fascikel a naklonil ho k oknu. Vonku sa schýľovalo k búrke.

„Nie, nič také. Týka sa to ZARULO.“

Donald prikývol. *Pravdaže*. Úvod o tajomstvách a konšpiráciách bol odrazu dokonale logický, rovnako ako zhromaždenie kongresmanov z Georgie v čakárni. Išlo o zariadenie na uskladnenie a likvidáciu jadrového odpadu, skrátene ZARULO, v centre senátorovho nového energetického zákona. Jedného dňa by tam mali skladovať väčšinu svetového vyhoreného jadrového paliva. Alebo to bude – aspoň podľa webstránok, na ktoré Thurman narážal – ďalšia Oblasť 51, továreň na výrobu novej, zdokonalenej superbomby či väzenie pre libertariánov, ktorí si nakúpili priveľa zbraní. Každý si mohol vybrať. Okolo zariadenia nastal taký šum, že by sa v ňom utopila hocijaká pravda.

„Jasné,“ skleslo odvetil Donald. „Z môjho obvodu mi v tejto veci chodia veľmi zábavné telefonáty.“ Neodvážil sa spomenúť ten o jašteričích ľuďoch. „Chcem, aby ste vedeli, že osobne som na sto percent za výstavbu zariadenia, pane.“ Pozrel na senátora. „Pravdaže som rád, že som zaň nemusel hlasovať verejne, ale už bolo načase, aby niekto ponúkol svoj pozemok, však?“

„Správne. Pre spoločné dobro.“ Senátor Thurman si poriadne odpil, oprel sa o stoličku a odkašľal si. „Si bystrý mladý muž, Donny. Každý nevidí, aké výhody to nášmu štátu prinesie. Hotová spása.“ Usmial sa. „Prepáč, ešte stále počúvaš na Donnyho? Alebo sa teraz radšej nechávaš oslovovať Donald?“

„Oboje mi vyhovuje,“ klamal Donald. Už sa mu nepáčilo, keď ho volali Donny, ale zmeniť si meno v polovici života je prakticky nemožné. Nazrel do fascikla a obrátil úvodný list. Pod ním bola kresba, ktorá sa tam nehodila. Bola mu... príliš povedomá. Napriek tomu patrila do iného života.

„Videl si ekonomické odhady?“ spýtal sa Thurman. „Vieš, koľko pracovných miest vznikne za noc vďaka tomuto zákonu?“ Luskol prstami. „Štyridsaťtisíc. Len tak. A to hovoríme iba o Georgii. Veľa pozícií

dostane tvoj obvod – námorná doprava, prístavní robotníci... Samozrejme, teraz, keď prešiel, naši menej bystrí kolegovia hundrú, že aj oni mali dostať šancu...“

„Toto som nakreslil ja,“ prerušil ho Donald a zdvihol list papiera. Ukázal ho Thurmanovi, akoby malo senátora prekvapiť, že sa nejako dostal do fascikla. Donaldovi napadlo, či to má na svedomí senátorova dcéra – nie je to žart alebo priateľské žmurknutie od Anny?

Thurman prikývol. „Áno. Ale chcelo by to viac detailov, nemyslíš?“

Donald si obzeral architektonický plán a rozmyšľal, čo to má byť za skúšku. Kresbu si pamätal. Projekt vytvoril na poslednú chvíľu na hodinu biotektúry v poslednom ročníku vysokej školy. Nebolo na ňom nič nezvyčajné ani úžasné – iba veľká valcovitá budova vysoká zhruba sto poschodí, obklopená prstencami z betónu a skla, balkónmi s prekvitajúcimi záhradami. Na jednej strane bol valec rozrezaný, vnútri sa striedali podlažia určené na bývanie, prácu a nakupovanie. Kde boli spolužiaci v návrhoch odvážni, Donald uprednostnil skromnosť, namiesto riskovania stavil na praktickosť. Z plochej strechy vyrastali chumáče zelene – otrasné kliše a odkaz na uhlíkovú neutralitu.

Stručne povedané, nevýrazné a nudné. Donald si nevedel predstaviť, že by taká spartánska budova stála v dubajskej púšti po boku novej generácie sebestačných mrakodrapov. Vôbec netušil, na čo by ju chcel senátor využiť.

„Viac detailov,“ pološeptom opakoval Thurmanove slová. Listoval vo fascikli, hľadal nejaké náznaky alebo kontext.

„Počkať.“ Zastavil sa pri čomsi ako zozname požiadaviek nádejného klienta. „Toto vyzerá ako architektonická štúdia.“ Do očí mu udreli slová, ktoré sa kedysi naučil a dávno zabudol: *vnútorný dopravný tok, hrubý plán, vykurovanie a vzduchotechnika, hydropónia...*

„Musíš vylúčiť slnečné svetlo.“ Senátorova stolička zavýzgala, keď sa naklonil ponad stôl.

„Prosím?“ Donald zdvihol fascikel. „Čo odo mňa vlastne očakávate?“

„Navrhujem svetlá, aké používa moja žena.“ Spojil prsty do malého kruhu a prstom ukázal do jeho stredu. „V zime dáva klíčiť v kvetináčoch malé semiačka a svieti na ne žiarovkami, ktoré ma stoja nekresťanské peniaze.“

„Myslíte lampy na pestovanie rastlín?“

Thurman opäť luskol prstami. „S nákladmi si nerob starosti. Dostaneš všetko, čo budeš potrebovať. Na strojové vybavenie ti zoženiem pomoc. Celý inžiniersky tím.“

Donald listoval ďalej. „Na čo to bude? A prečo ste si vybrali mňa?“

„Takýmto budovám hovoríme *poistka*. Pravdepodobne sa nikdy nevyužije, ale ak neďaleko zariadenia nepostavíme túto opachu, nedovolia nám tam skladovať palivové tyče. Je to podobné ako s oknom do mojej pivnice, ktoré som musel znížiť, aby prešlo inšpekciou. Má to byť... ako sa tomu hovorí...“

„Ústupová cesta,“ doplnil ho Donald. Slová sa mu samovoľne vynorili v hlave.

„Áno, ústupová cesta.“ Senátor ukázal prstom na fascikel. „Táto budova je ako moje okno. Musíme ju postaviť, aby zvyšok prešiel inšpekciou. V nepravdepodobnom prípade útoku alebo úniku radiácie poslúži zamestnancom ako úkryt. A musí byť dokonalá, inak celý projekt zrušia, skôr ako stihneš žmurknúť. To, že zákon schválili a podpísali, ešte neznamená, že sme vyhrali, Donny. Ako ten projekt na západe, ktorý dostal zelenú aj peniaze pred desiatkami rokov, no nakoniec celý padol.“

Donald vedel, o čom hovorí. Malo to byť úložisko zakopané pod horou. V Capitol Hille sa povrávalo, že georgijský projekt má rovnaké šance na úspech. Fascikel mu v rukách odrazu trojnásobne oťažiel. Senátor od neho žiada, aby sa podieľal na predpokladanom zlyhaní. Staví na to svoj novonadobudnutý úrad.

„Mick Webb pracuje na pridruženom projekte: logistika a plánovanie. Na istých veciach budete musieť spolupracovať. A Anna preruší svoju prácu na MIT, aby priložila ruku k dielu.“

„Anna?“ Donald siahol po vode, ruka sa mu triasla.

„Pravdaže. Na vašom projekte sa zúčastní ako hlavná inžinierka. Je v ňom podrobne rozpísané, koľko priestoru bude potrebovať.“

Donald sa napil a prinútil sa preglgnúť.

„Iste, mohol by som osloviť veľa iných ľudí, ale tento projekt nesmie zlyhať, rozumieš? Musí zostať v rodine. Preto potrebujem ľudí, ktorých poznám a môžem im dôverovať.“ Senátor Thurman si spojil prsty do striešky. „Ak to má byť jediný dôvod, prečo si bol zvolený, chcem, aby si odviedol poriadnu robotu. Preto som za teba v prvom rade loboval.“

„Pochopiteľne.“ Donald sklonil hlavu, aby zakryl zmätok. Počas volieb si robil starosti, že senátorova podpora vychádza zo starých rodinných väzieb. Toto však bolo horšie. Donald senátora vôbec nevyužíval – bolo to presne naopak. Čerstvo zvolený kongresman študoval kresbu na kolenách a mal pocit, že sa zbavuje práce, na ktorú nebol dostatočne pripravený, len aby ju nahradila iná, rovnako náročná.

„Moment.“ Obzeral si architektonický plán. „Stále tomu nerozumiem. Načo potrebujete lampy na pestovanie rastlín?“

Thurman sa usmial. „Lebo budovu, ktorú pre mňa navrhneš, postavíme pod zemou.“